

Wasgoed

--- Joeri van Beek

Inhoud

1	Het grijze muisje en de nieuwsgierige rat	21
2	Hij is er niet meer...	23
3	Een hele lieve was	25
4	Een jong hert	27
5	Bruine strepen	29
6	Wachten op de regiotaxi	31
7	Mijn hart huilt	33
8	De dagdromende schoonmaker	35
9	De verdwenen zakdoek	37
10	Het verhaal achter de vrolijke wastas	39
11	Ome Willem	41
12	Rode wijn	43
13	Levensles	45
14	Ritueel	47
15	Dierbaar dekentje	49
16	Eigenlijk wel leuk hier!	51
17	Beddengoed	53
18	Nee, toch?	55
19	Een zakdoekje en een aardig meisje	57
20	De roze jas	59

Ome Willem

Er komt een klant binnen lopen. Ik sta net een dekbedhoes te mangelen. Een secuur klusje waar je niet zomaar van weg kunt lopen. Ik vraag meneer dan ook of hij even geduld kan hebben en dat ik er zo snel mogelijk aankom. Ik ga verder met het strak trekken van de stof zodat er geen plooien kunnen ontstaan. “Dus hier gebeurt het allemaal”, hoor ik opeens achter me. Ik kijk om en zie tot mijn grote verbazing iemand staan die niemand anders dan Ome Willem kan zijn! Soms doe ik net of ik een bekend iemand niet herken, omdat ik degene niet lastig wil vallen, maar nu hoor ik mezelf vol ongeloof stotteren: “Ome Willem???”

Daar staat zomaar Edwin Rutten achter me, oftewel Ome Willem. Herinneringen schieten door mijn hoofd: “... met een papje, met een papje!; deze vuist op deze vuist; broodje poep; bah, Ome Willem, dat mag je niet zeggen; ouwe geitenbreier; zeg eens even allemaal, zijn er hier soms meisjes in de zaal ... jaaaaaahhhhhh!”

Ik mocht vroeger niet veel tv kijken, maar op de een of andere manier kan ik me Ome Willem nog goed herinneren. Mijn vriendinnetje uit de klas was er zelfs met de verjaardag van haar broertje in het echt naartoe gegaan. Helemaal te gek vond ik dat.

Maar nu staat Ome Willem dus bij me in de wasserette. En hij gedraagt zich net zo enthousiast als in zijn tv-programma. “Hoe lang werk je hier al?” vraagt hij. Ik vertel hem dat het al bijna twee jaar is en dat dit mijn bijbaantje is naast mijn kunstenaarschap. “Daar heb ik zo’n respect voor!” roept hij luidkeels door de winkel. “Zo knap om dat vol te houden!” Zijn enthousiasme werkt aanstekelijk en we hebben een leuk gesprek over openingen van kunstexposities waar wijn wordt gedronken met de rug naar de kunst, waar er mooi over gepraat wordt maar niet genoeg verkocht wordt.

“Weet je wat?” zegt hij, “Nodig me uit bij je volgende expositie en ik ga iets van je kopen, ook al vind ik het niet mooi, gewoon om je aan te moedigen!”

Het wordt druk aan de balie en ik ga andere klanten helpen. Ome Willem zegt me dat hij later nog even terug zal komen als het weer rustig in de winkel is, omdat hij het zo’n leuke ontmoeting vindt. En ja hoor, hij houdt zich aan zijn belofte! Als ik bezig ben de was aan te nemen van een klant, zegt hij met luide stem: “Mevrouw, weet u wel dat deze mevrouw een beeldend kunstenaar is en dat ze hier haar handen uit de mouwen steekt om dat vol te houden en dat dat heel bijzonder is!” Ik sta er een beetje schaapachtig bij te grijnzen. De aangesproken mevrouw lijkt niet erg onder de indruk en gaat verder met haar instructies hoe ze haar was graag gedaan wil hebben.

Thuis bekijk ik de website van Edwin Rutten met tonnen aan ervaring en mooie projecten. Ik beseft dat ik maar heel weinig van hem weet en hem eigenlijk wat te kort heb gedaan met mijn ‘Ome Willem’ stempel. “Levenslust, relativeren, humor, muziek en spelen. Dat zijn de principes waar Edwin Rutten naar leeft”, lees ik. Zo inspirerend! En wat ontzettend aardig dat hij even terugkwam om ons gesprek verder te voeren. Echt het pareltje van mijn dag.

De WASGOED-verhaaltjes van Joeri van Beek zijn als snoepgoed! Als je er eenmaal aan begint, is dit bundeltje met twintig korte verhalen moeilijk weg te leggen. Het zijn dierbare ontmoetingen tussen de wasvrouw en haar klanten. Het gaat meestal over mensen van gevorderde leeftijd die vertellen over hun leven. De vertellingen vinden altijd plaats op dezelfde locatie: de wasserette waar Joeri werkt. Dat geeft de verhaaltjes iets intiems. Iets breekbaars. Het hoort ook een beetje bij wasgoed. De lakens en handdoeken zijn weer fris en opgevouwen. Alsof er niets is gebeurd. Maar in de levens van de klanten, die hun was komen ophalen, is vaak veel gebeurd.

De verhaaltjes ademen een sfeer van contemplatie, van relativering, van zoete mijmering. Niks hoogdravends moet de lezer hier verwachten. Maar eerder het persoonlijke, intieme. Daar heb je het weer: wasgoed. Wat is er intiemer dan dat? Je krijgt het gevoel dat het ooit drukker was in het leven van de klanten en dat het nu stiller is geworden waardoor een praatje met de wasvrouw een welkome afleiding is. Soms is de aanleiding voor het bezoek aan de wasserete een concrete gebeurtenis zoals een huwelijk. Soms ook moet er alleen een knoop aangezet worden aan een overhemd waarna de klant zijn hele leven in vogelvlucht uit de doeken doet. Joeri werkt inmiddels niet langer in de wasserette. Wat rest zijn de verhaaltjes.

Joeri van Beek (1974) werkt als kunstenaar met het motto 'Schoonheid van het Niets'. Zij bezit de gave en het talent om de schoonheid van iets bestaands of toevalligs op te merken en vast te leggen in beeld of tekst.

*"Schoonheid kan overal om je heen zijn.
Het is maar hoe je kijkt of hoe je het bekijkt."*